

Socialministeren (Steincke): Jeg tror, jeg har sagt før, at jeg vistnok har begaaet en Fejl ved Nedsættelsen af det Udvalg, som i sin Tid skulde overveje Ordningen af dette Lovomraade, idet jeg ikke henvendte mig til Menighedsplejerne eller Kirkelig filantropisk Forening eller Samfund, eller hvad det nu hedder. Jeg forhandlede med forskellige for at finde de Mænd, som jeg mente var nøjest kendt med dette Arbejde, og disse Mænd anmodede jeg saa om at træde ind i Udvalget. Jeg burde vist have gjort noget andet, for ganske vist ved jeg ikke, om Begrebet krænkede Forfængelighed er uforenligt med kristelig Tankegang, men jeg ved, at det ikke er uforenligt med kristne Mennesker, og der har været ikke saa ganske lidt af dette Begreb fremme i Modarbejdelsen af, hvad Udvalget foreslog. Man har nemlig opfattet det, ganske med Urette, som om Socialministeriet, Regeringen eller jeg ønskede at genere det frivillige Arbejde, ønskede at gribe ind i, hvad man fra kirkelig Side har præsteret paa dette Omraade, ønskede at fortrædige det, som det ærede Medlem, der jo har et saa glimrende Ordvalg i denne Sag, kalder Offer-sindet. Der har ikke fra Socialministerens Side været noget som helst Ønske om at fortrædige nogen, at tage Initiativet fra nogen eller Glæden ved Arbejdet til Fordel for disse ulykkeligt stillede Mennesker fra nogen. Men ganske som det er sket paa adskillige Omraader, hvor det private Initiativ har taget en Sag op, f. Eks. med Hensyn til Bekæmpelse af Tuberkulosen — og jeg kunde nævne en Mængde Sager — kommer man her til et Punkt, hvor det viser sig, at det ikke er muligt at skaffe enten de fornødne Kræfter eller de fornødne Midler frem til en virkelig forsvarlig Løsning af Sagen, og dør træder da det fælles Samfund til og siger: I skal have Tak, fordi I har taget denne Sag op, vi er glade for jeres Initiativ, for, hvad I har gjort, men der mangler det og det og det, og nu vil vi gerne supplere det, saaledes at der kan blive en forsvarlig Ordning. Det er det, der er Tale om her, det er det, Forslaget gaar ud paa baade fra Udvalgets og fra min Side: at faa System ogsaa paa dette Omraade.

Nu har vi søgt med Hensyn til Sociallovgivningen at faa Plan, Orden og System i det hele, og saa siger jeg: Tilbage har vi de allerdaarligst stillede, dem, der slet ikke har noget Hjem. Hvorfor skal vi ikke søge at faa Orden og System ogsaa for deres Vedkommende? Vi har Brug for alle de frivillige Kræfter, der vil tage et Arbejde op

her, men de har ogsaa Brug for, at det offentlige interesserer sig for Sagen og støtter dem. Jeg kan forsikre den ærede Ordfører for Venstre om, at han ikke vil kunne finde mange blandt de hjemløse og arbejdsløse, som ikke vil give mig Ret i, at der er mange Mangler rundt omkring, og at det er ufor-svarligt, som det er i Øjeblikket. Hvor det er forsvarligt, er der jo ingen, der ønsker at gribe ind. Lad os drøfte, under hvilke For-mer vi skal undersøge disse Problemer. Jeg har intet som helst imod, at en Repræsentation for disse Hjem faar Indflydelse paa Sagen, men det, jeg har imod, er, at det bliver liggende, som det ligger nu; det er rent tilfældigt, om der de forskellige Steder er Orden eller ikke.

Det kan ikke imponere mig i højere Grad, om det ærede Medlem tilfældigt er faldet ind i Hjem, hvor Lagnerne er pænere, end de plejer at være, det kan ikke gøre noget Indtryk paa mig. Det ærede Medlem sagde, at det, han kendte til Hjemmene, svarede ikke til det Indtryk, jeg havde. Jeg ved ikke, hvilke Hjem det ærede Medlem har besøgt. Men jeg ved, hvilket Indtryk jeg har faaet af Besøg paa de store Hjem her i København mellem 11 og 1 en Vinternat eller mange Vinternætter, hvor der sandelig var godt besøgt: hver eneste Seng var optaget, og der var en Luft, saa man knap kunde aande. Det Indtryk vilde ikke stemme det ærede Medlem gunstigt, hvis han i øvrigt, naar han kommer ud i Marken, har den samme Opfattelse, som naar han staar her. Derfor opfordrer jeg det ærede Medlem og Udvalgets Medlemmer: Sæt Dem i Forbindelse med Kredse af disse arbejdsløse eller hjemløse, og lad Dem føre rundt og se paa Hjemmene, ikke naar de har skiftet Lagner en eller anden Formiddag, naar der ingen er, nej, om Natten mellem 11 og 1, saa skal De komme og se det, og saa vil De sikkert sammen med mig sørge for at faa bedre Forhold, end der er i Øjeblikket.

Nedergaard: Jeg maa selvfølgelig indrømme, at mit Kendskab særlig støtter sig paa, hvad jeg har set i Provinserne, og jeg maa føje til, at det har, saa vidt jeg kunde skønne, været de rette Folk, der var paa de Herberger, jeg besøgte. Jeg glædede mig overmaade ved at høre den højtærede Socialminister sige: Vi har Brug for de frivillige Kræfter, og ved det Udtryk, han gav for, at han ønskede et Samarbejde. Men der er lige sket noget, som har gjort et stærkt Indtryk paa mig og gjort mig overmaade ængstelig netop